

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118248432/facsimile.pdf (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

skægget Oprørerhoved, han havde taget sig selv rundelig til Rette og siden maattet døje kongelig Tiltale og Fængsel for sin grusomme Selvtægt.

Saaledes var han mærket som den bitre Livsforagter, han var. Livet havde vel Værd i hans Øjne, men kun et ringe og et meget relativt.

Naar han med sin store Knippelstok stolprede over sine stenede Marker og saa Træploven magtesløs ridse sine lave Furer i den karrige Jord og doven skrælle det øverste Lag for at afdække nye Sten, forbandede han dette trælsomme Agerslid, hvor ingen Kornfold høstes, før der var høstet Fold af Sten. Naar han saa de fire elendige Krikker ase frem til de trevne Raab, der lød som Støn fra den misdannede krogbenede Hoveribonde, kunde han gribes af en pludselig rasende Lyst til at sparke baade Øg og Plovmand, at de kunde styrte om og raadne i den utaknemlige Jord. Rovnaturen i ham kunde ikke finde sig i Stilstandskultur. Hvor langt rigtigere og raskere vilde det ikke være at øve Rov og Ran, at befare Landevejen og kræve Kopskat, at fravryste Sjakresjælene det møjsommeligt sammenskrabede Bytte. Der var jo dog Kamp paa alle Felter i Livets uendelige Verden. Hvorfor skulde Manden nogensinde

nedlægge sine stærke Vaaben? Hvorfor skulde Kampen standse mellem Menneskene? Nogle var født til at trælle, andre til at røve. Og om man skød en Hjort i Skoven eller en Købmand paa Alfarvej — Drab var det begge Dele, men Drab var nødvendigt, og Drab var en Lyst til Livet.

Derfor var Sten Basse frygtet af sine Bønder og alle fredelige Sjæle og kun afholdt og yndet af dem, der som han elskede Vaaben og Vaabnens Brug.

Hovfolkene veg langt til Side for ham, naar de mødte ham paa Broen. Heller havde de ladet sig falde i Vandet fra de rækværkløse Planker end rørt ved hans Klæder. Men inde i Gaarden logrede Hundene ham i Møde og snuste til ham som for at lugte friskt Blod, og Portsvenden hilste dybt med sit store rødskægget grinende Fjæs. Naar han steg op i Taarnet, morede det ham at iagttage Edderkopperne, som havde spændt deres Net i Glughullerne mod Vest. Han havde sin bestemte Yndling, der ligesom havde voxet sig stor og tyk under hans Beskyttelse. Han fangede Fluer til den og havde vænnet den til at gribe Offeret lige ud af hans Fingre. Engang da han standsede ved Gluggen, saa han et tyndt grønligt Insekt